

La Bertina i el tresor del Montalt

Marta Rosario i Jordi Pallarès



La Bertina i el tresor del Montalt

Marta Rosario i Jordi Pallarès

Primera edició abril 2011

Edita Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt

© d'aquesta edició Ajuntament de Sant Vicenç de Montalt

© del text Marta Rosario

© de les il·lustracions Jordi Pallarès

Disseny i impressió La Impremta d'Argentona
(Dr. Samsó, 39 · Argentona · Tel. 93 756 07 20)

DL B-12465-2011

PRESENTACIÓ

Aquest conte que avui us presento, escrit per la Marta Rosario i l'il·lustrat per en Jordi Pallarès, és el setè de la col·lecció i ens relata les fantàstiques aventures que comencen a succeir en el moment en què la Bertina, una nena que vivia fa molts i molts anys en una torre del passeig del marquès de Casa Riera de Sant Vicenç de Montalt, troba en el soterrani de la casa un misteriós llibre: *El tresor del pirata Omar*.

A través d'aquest llibre i del que la Bertina hi va descobrint, us proposo que feu vostres les aventures de la petita protagonista i l'acompanyeu en el seu recorregut per una de les mil petites històries -fantàstiques o tal vegada reals- que alimenten la memòria col·lectiva de Sant Vicenç.

Una narració que ens parla de pirates i corsaris, llegendes d'homes i dones valentes, mapes misteriosos i tresors amagats. Una història d'ahir i d'avui, que us durà a recórrer de la mà de la petita Bertina tot el poble, des del mar al Montalt, fent una primera parada en un dels majestuosos xalets modernistes, construïts entre 1912 i 1918, que avui dia encara continuen embellint l'estampa marinera de Sant Vicenç; descobrint les torres de guaita de can Valls i can Saurí, que van servir de defensa contra els atacs dels pirates i corsaris en el segle XVII; passant pel camí del Padró, l'avinguda de Toni Sors i la carretera de Cornellà a Fogars de Tordera fins a arribar al turó del Montalt, un dels tresors naturals de Sant Vicenç.

M'agradaria que totes les persones que tingueu aquest llibre entre les mans el llegiu posant-hi els cinc sentits perquè, si ho feu així, a mesura que es vagin succeint els fets, anireu quedant atrapats per la història i els seus personatges, i podreu gaudir d'aquella agradable sensació que ens impedeix deixar-lo de llegir en adonar-nos que volem saber més i més. I quan, finalment, arribeu a la darrera pàgina, us topareu amb un sorprenent final que us farà dubtar entre si realment és una història fantàstica o és realitat...

Només us puc avançar que la lectura del conte us ajudarà a resoldre aquest misteri... Que tingueu una bona lectura.



Miquel Àngel Martínez i Camarasa
Alcalde de Sant Vicenç de Montalt

Aquests fets van passar fa molts i molts anys. És la història d'una nena molt bufona i eixerida que es deia Bertina. Va néixer a Sant Vicenç de Montalt, en una casa senyorial del passeig del marquès de Casa Riera. Era l'any 1914, quan els seus pares van arribar al poble. Hi varen venir per buscar feina i guanyar-se el pa treballant per alguna família rica de les que s'estaven construint les boniques i majestuoses cases del passeig marítim, que encara avui ens fan gaudir del paisatge.





El pare de la Bertina va entrar a treballar com a xofer conduint un carruatge de cavalls d'aquesta família adinerada i la mare n'era la minyona. Fruit del seu amor, va néixer la Bertina, una nena preciosa de cabells rossos i ulls molt blaus, que els senyors de la casa estimaven com si fos filla seva. La van fer anar a l'escola parroquial El Delme i també tenia una institutriu que li va fer agafar el gust per la lectura.





La Bertina va anar creixent feliç en aquella família. El que més li agradava era sentir l'olor dels pins que envoltaven la casa i, des del jardí, contemplar els carruatges de cavalls que anaven i venien pel passeig del marquès de Casa Riera, i creuar-lo per veure com picaven les onades del mar contra les roques de les caletes que antigament hi havia al passeig.



La casa on vivia la Bertina era gran. S'hi entrava per un jardí ple de pins i tenia un porxo que l'envoltava. A l'entrada, hi havia un gran vestíbul des d'on s'accedia a la cuina, a un gran saló amb un piano de cua i una làmpada de cristalls que penjava del sostre i a unes escales de marbre que conduïen cap a la segona planta, on hi havia els dormitoris dels senyors de la casa, i a una tercera planta, la del servei. Esgales avall, s'hi podia trobar un soterrani, però la Bertina tenia prohibit baixar-hi.





El soterrani era fosc. La Bertina no hi havia baixat mai perquè els seus pares deien que hi feia olor d'humit i, de vegades, s'hi sentien sorolls estranys. Però ella tenia curiositat per saber què hi havia allà baix; sempre havia pensat que aquell soterrani amagava algun secret.

Un dia, quan els senyors de la casa havien marxat a una reunió de societat amb el carruatge que portava el pare, i la mare estava ben enfeinada traient aigua del pou per fer la bugada, la Bertina va pensar que era el moment de baixar al fosc, humit i misteriós soterrani.





Sense pensar-s'ho gaire, va encendre un fanalet i es va disposar a baixar. Les escales feien molt pendent i al final hi havia una porta de fusta, vella. La Bertina la va empènyer per obrir-la i va grinyolar com si fes temps que ningú l'obrís.

Malgrat que tot era fosc, la Bertina va entrar a una sala molt gran. Semblava una antiga biblioteca, estava plena d'andròmines i, a les parets, hi havia prestatgeries empolsinades i desballestades, amb documents vells i mal posats.

Enmig de la foscor i d'un garbuix de llibres, va veure unes lletres daurades que brillaven amb la llum del fanalet. Era el títol d'un volum gruixut amb les tapes gastades: el tresor del pirata Omar.





esor
rata
nar

La Bertina va desempolsinar el llibre i se'l va posar sota el braç amb la intenció de llegir-lo a la seva habitació, quan ningú la veiés. Seria el seu secret. Va pujar ràpid per les escales -aquell lloc li feia una mica de por- fins a la tercera planta i es va asseure a la seva habitació, recolzant l'esquena contra la porta perquè ningú l'obrís de sobte. Va passar la gruixuda portada del llibre i va començar a llegir.





El pirata Omar era un home de mar molt perillós, que atacava pobles i ciutats per fer-se amb els tresors més desitjats, plens de joies i monedes d'or. Viatjava en un gran vaixell de vela, amb la bandera pirata i amb deu mariners que estaven a les seves ordres.

Un dia, va arribar a les seves mans un mapa de Sant Vicenç de Montalt, que indicava el camí que conduïa fins al turó del Montalt, on hi havia un gran tresor. Omar no s'ho va pensar dues vegades a l'hora posar el rumb cap a les platges de Sant Vicenç per atacar el poble, lluitar contra tots aquells qui es creuessin en el seu camí i fer-se amb el tresor.



Mapa del Tesoro



Però els vilatans i vilatanes de Sant Vicenç de Montalt, valents i acostumats als atacs dels pirates i corsaris, ja feia temps que havien construït les torres de guaita de can Valls i de can Saurí, des d'on vigilaven el poble i la mar i, veient que s'acostava el vaixell del pirata Omar, es van organitzar per protegir-se de l'emboscada.





De sobte, entre les pàgines del llibre, la Bertina hi va trobar el mapa del pirata Omar i el va desplegar amb cura per no trencar-lo. Hi havia marcat un camí que començava a les platges del passeig marítim i recorria tot el camí del Padró, envoltant la torrassa del parc dels germans Gabrielistes fins a arribar a l'avinguda de Toni Sors. Allà enllaçava amb l'avinguda Montalnou fins a la carretera de Cornellà a Fogars de Tordera, que, en direcció a Arenys de Munt, conduïa fins al turó del Montalt. En aquest punt, hi havia marcada una creu que indicava que s'havia arribat al gran tresor.





Les pàgines que venien a continuació del mapa estaven groguenques i amb les lletres tan esborrades pel pas del temps que la Bertina no va poder continuar llegint la història. Però ella sempre va creure que el pirata Omar va intentar arribar fins al tresor i que els santvicentins i santvicentines, per impedir que entrés al poble, van lluitar contra ell i la seva tripulació, que va haver de fugir cames ajudeu-me i girar cua mar endins per no tornar mai més. Segur que el pirata Omar, rabiós i boig d'avarícia per fer-se amb les monedes d'or que esperava trobar, va amenaçar de tornar algun dia.





Però, a Sant Vicenç de Montalt, mai s'havia sentit a parlar de cap bagul enterrat i ple de monedes d'or, per això la Bertina va entendre que el gran tresor que hi havia marcat al mapa era el mateix turó del Montalt. Una joia de la natura, de 595 metres d'alçada, des d'on es pot gaudir d'una magnífica vista del poble.

Encara avui es comenta que les nits de lluna plena, quan il·lumina amb força, des del cim del Montalt es pot veure un vaixell pirata, que navega lentament per la línia de l'horitzó que trenca cel i mar, vigilant les nostres platges, i que és el vaixell del pirata Omar...





Del mar al Montalt

Sant Vicenç de Montalt és un municipi del Maresme conegut, entre d'altres coses, per les seves extenses platges i pel passeig del marquès de Casa Riera que les custodia. Allà s'emmarca la història de La Bertina i el tresor del Montalt que ens porta fins al turó del Montalt, on se situa el punt més alt del poble a 594 metres sobre el nivell del mar. En aquest cim neixen dues rieres que delimiten el terme pel costat de llevant, la riera de Torrentbò i la de Caldetes. En el recorregut fins al Montalt es descobreixen les torres de guaita de can Valls i can Saurí. La Torre de can Valls data del segle XVIII i va ser restaurada a la dècada dels noranta. La seva ubicació, a l'entorn natural del parc dels germans Gabrielistes, i el bon estat de conservació exterior permeten apreciar clarament les parts bàsiques de les torres de guaita: el talús, la porta, la finestra, els matacans, els merlets i la corsera. Pel que fa a can Saurí, cal destacar la notable torre de defensa, de planta quadrada, que té adossada la masia. Les dues torres van servir de defensa contra els atacs dels pirates i corsaris en el segle XVII.



[...] Una narració que ens parla de pirates i corsaris, llegendes d'homes i dones valentes, mapes misteriosos i tresors amagats. Una història d'ahir i d'avui, que us durà a recórrer de la mà de la petita Bertina tot el poble, des del mar al Montalt, fent una primera parada en un dels majestuosos xalets modernistes, construïts entre 1912 i 1918, [...] descobrint les torres de guaita de can Valls i can Saurí, [...] passant pel camí del Padró, l'avinguda de Toni Sors i la carretera de Cornellà a Fogars de Tordera fins a arribar al turó del Montalt, un dels tresors naturals de Sant Vicenç [...].

Fragment de la presentació de l'alcalde Miquel Àngel Martínez i Camarasa



Amb la col·laboració: